

Nenávistné mladé ženy

Daniela Kovářová

Co jen jsme těm mladým ženám udělali, že jsou tak agresivní, brutální, násilné, nenávistné? Kde se v těch něžných tvořeních bere tolik vzteku? Proč jejich ústa křičí po toleranci a respektu ke své „jinakosti“, ale pak sami umlčují každého, kdo má jiný názor než ony?

Na svých demonstracích proti rodině nadávají matkám, děsí malé děti jako Polednice a brutálně strkají do lidí o dvě generace starších. V sobotu mé kamarádce na Pochodu pro život strhly klobouk, chytaly ji za ruce a nohy a bránily jí v průchodu ulicí. Když napíšu něco na sociální sítě, pustí se do mě mladé holky slovníkem, který se mi ani nechce číst, natož abych někdy taková slova řekla či psala na veřejnosti. A to jsem se narodila v Ostravě a jsem zvyklá na různé rázovitosti. I v politice jsou dnes nejhlasitější, nejkrutější a nejbrutálnější ženy. Jejich výhrůžky, zlomyslnosti a urážlivé nálepkování jsem nezažila ani jako obhájkyne vrahů a nejrozchádanějších rodičů. A když sledujete ty úderky, co se přilepují k silnicím a brání průjezdu sanitek s nemocnými nebo červenou barvou ničí umělecká díla v galeriích, jsou to povětšinou také mladé příslušnice něžného pohlaví.

Proč právě mladé dívky jsou tak nazlobené, tak neústupné, tak kruté, tak bez slitování? Kam se ztratila pokora, respekt k lidským právům a vůbec právům jiných, ohled na lidskou důstojnost či prostá empatie, tedy schopnost podívat na svět očima jiných? Kam se ztratila něha, kam se ztratila ženskost? Tyhle revolucionářky jsou přesvědčeny, že mají svou pravdu, která je všespasitelným dobrem, což jim ospravedlňuje jakékoli brutální zacházení s těmi druhými.

Kdo se ohradí, toho ještě brutálněji umlčují. Vidím to opakovaně kolem sebe. Kdo má jiný pohled, prožitky, zkušenost, ten si nezaslouží žádné ohledy, žádný respekt, žádnou empatii. Jejich „pravda“ plamenně odhodlaným členkám pokrokových úderů ospravedlňuje urážky. Urážky, jak někdo jiný vypadá, jak je starý, co představuje, co tvrdí. Nebo co si ony bůhvíodkud myslí, že ten člověk tvrdí. Papouškují, co si někde z rychlíku přečtou, opakují, co jim někdo vytrženo z kontextu nabulíkuje. Nositele jiných názorů totiž lze nejen urážet, ale někdy i třeba bít, umlčovat a brzy snad i věšet. Tuhle jedna má advokátní kolegyně vyzývala k usmrcení amerického prezidenta. Jenomže ona je levicová aktivistka, tak jí to projde, zatímco americký prezident je bílý chlap 60 plus. A ti jsou podobně jako konzervativní ženy lovnou zvěří a vše proti nim je dovoleno.

Ale i mladí levičáci časem vyrostou, někteří založí rodiny a mnozí z nich dospějí. Pevně věřím, že se tak stane a že jim to dojde. A že se někde ve skrytu duše zastydí. Třeba ta mladá revolucionářka, která s prudkostí vlastní mládí omezovala svobodu mé starší kamarádce a shodila jí klobouk z hlavy. Úmyslně a cíleně, jak je vidět na jednou videu ze sobotního pochodu. A přitom na místě mé kamarádky mohla být její hodná babička nebo teta.

Kéž by existoval recept, který tu nevycválanou mládež naučí slušnému chování, respektu k názoru jiných a zklidní jejich živočišné rozčilení. Ať si své názory a způsob života klidně ponechají, ale ať je ostatním nevnučují jako jedinou normu. Kéž by běsnící dívenky někdy pochopily, že svět, v němž žijí, je i náš svět. A že nás starších je tu mnohem, mnohem, mnohem víc.

Kdo z mladých žen chce ten poměr změnit, ten by měl namísto demonstrací a ničení uměleckých děl jít domů, založit rodinu a mít děti.

Autorka je nezávislou senátorkou a prezidentkou Unie rodinných advokátů